

OPWEKKING AAN DEGENEN DIE CHRISTUS
NOG NIET TOT HUN DEEL HEBBEN

Door

JOHN OWEN

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2003

Voorwoord

Deze brochure bevat een vertaling van Owens 'Exhortation unto such as are not yet Partakers of Christ'. Deze opwekking staat niet op zichzelf; zij volgt op een reeks verhandelingen over Johannes 17:24: *'Vader, ik wil dat waar ik ben, ook die bij mij zijn die Gij mij gegeven hebt, opdat zij mijn heerlijkheid mogen aanschouwen die Gij mij gegeven hebt.'* Het onderwerp dat verhandeld wordt, is "De heerlijkheid van Christus in Zijn persoon, ambt en genade".

De eerste uitgave van deze verhandelingen vond plaats in 1684, niet lang na de dood van Owen. Aan deze uitgave ontbraken een tweetal hoofdstukken, deze werden namelijk eerst later onder Owens handschriften ontdekt. Deze hoofdstukken dragen een toepasselijk karakter: in het eerste hoofdstuk richt Owen een vermanend woord tot mensen die Christus nog niet deelachtig zijn, in het tweede hoofdstuk wijst hij de gelovigen op middelen om uit een toestand van geestelijk verval te geraken. Het eerstgenoemde van deze twee hoofdstukken is thans (opnieuw) vertaald.

Overigens zij nog opgemerkt dat in 1696 een herdruk plaatsvond, waarin ook de gevonden hoofdstukken werden opgenomen. Deze hoofdstukken waren reeds in 1691 (afzonderlijk) uitgegeven.

De hier gegeven toelichting is noodzakelijk omdat anders de aanhef van dit boekje niet te begrijpen is. Ook het verdere van deze vermaning wordt voortdurend naar de voorgaande reeks verhandelingen verwezen.

J. Freeke, vertaler.

Alhoewel het niet direct op onze weg schijnt te liggen, toch behoort het bij de bediening van het Evangelie dat, waar de uitnemendheid van Christus, in Zijn persoon, genade of ambt, verklaard wordt, dit gepaard dient te gaan met een uitnodiging en vermaning aan zondaren om tot Hem te komen. Deze werkwijze heeft Hij eerst zelf gehouden, Matth. 11:27-30, Joh. 7:37, 38, en heiligde het aldus, opdat wij Hem daarin zouden navolgen. Maar het is bovendien noodzakelijk, gezien de aard van de zaken zelf; want, wie kan stilstaan bij een beschouwing van de heerlijkheid van Christus, geroepen zijnde dit te verkondigen, zonder dat zijn eigen gemoed hem verbindt om verloren zondaren tot een deelhebben aan Hem uit te nodigen? Maar ik zal voor het ogenblik niet meer dan enige van die overwegingen voorstellen, die hun gemoed kunnen bereiden, neigen en bewegen tot een aannemen van Hem zoals Hij aangeboden wordt in het Evangelie.

1. Laat hen goed overwegen wat hun huidige staat is ten opzichte van God en de eeuwigheid. Dat was Mozes wens voor de Israëlieten, Deut. 32:29, *'O, dat zij wijs waren, zij zouden dit vernemen, zij zouden op hun einde merken.'*

Het is de grootste dwaasheid in de wereld om de uitkomst van deze zaak in het onzekere te laten; degene die zich nooit tot een nauwkeurig onderzoek weet te zetten van zijn staat en toestand ten opzichte van de eeuwigheid, zal nooit enig goed doen, noch enig kwaad laten op de rechte wijze. Bedenk daarom, dat *'velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren'*.

Geroepen te worden is alle uitwendige voorrechten van het Evangelie te genieten, hetwelk alles is waarvan degenen, waartoe ik nu spreek, kunnen voorgeven, dit kunt gij hebben en toch niet verkoren zijn. Er zijn slechts

weinigen die zullen zalig worden, zelfs onder degenen waaraan het Woord gepredikt wordt. In de scheiding die onze Heere Jezus aanbrengt onder de hoorders van het woord in vier soorten van aarde, zien we dat slechts één soort waarlijk nuttigheid daardoor bekommt. En als onze gemeenten niet beter zijn dan Zijn hoorders, dan zal het getal dergenen die zalig worden niet boven dit vierde gedeelte uitgaan, misschien er ver onder blijven. En is het niet vreemd, dat zij allen niet bezorgd zijn over zichzelf en hun persoonlijke toestand? Velen bedriegen zichzelf tot zij dit, tot hun eigen verbazing, ellendig aan de weet komen. En dit wordt medegedeeld in de beschrijving van het laatste oordeel. Want de grote meerderheid van die het Evangelie beleden hebben, wordt daar klagende over hun bedrogen toestand voorgesteld, Matth. 25:10-12. *Als zij nu heengingen om te kopen, kwam de bruidegom; en die gereed waren, gingen met hem in tot de bruiloft, en de deur werd gesloten. Daarna kwamen ook de andere maagden, zeggende: Heere, heere, doe ons open! En hij, antwoordende, zeide: Voorwaar zeg ik u: Ik ken u niet.* Wat hier gezegd wordt, is slechts een bekendmaking van wat hun hier aan het einde van het leven overkwam en hoe zij daar persoonlijk over oordeelden.

2. Wacht u om misleid te worden door algemene inbeeldingen. De meeste mensen hebben wel enige gedachten in het algemeen over hun staat en hoe het in de uitkomst zal zijn, maar zij zijn niet ijverig in het onderzoeken ervan omdat een aantal algemene inbeeldingen ongemerkt indringen tot hun gemoed die hun gerust doen zijn.

De kracht en uitwerking daarvan ligt in dit: dat zij van anderen verschillen en beter zijn - zoals: dat zij Christenen zijn, dat zij de ware godsdienst hebben, dat zij deelgenoten zijn van de uitwendige voorrechten van het Evangelie, het woord horen, gedoopt zijn en ten avondmaal gaan, dat zij licht en overtuigingen hebben, zodat zij zich van zonden onthouden en plichten verrichten op een betere wijze dan anderen en meer zulks. Al

degenen waarbij dit niet zo is, die hen in deze zaken niet evenaren, oordelen zij in een slechte staat en toestand te zijn, waaruit zij voor zichzelf goede hoop halen; en dit is alles waarop de meeste mensen vertrouwen.

Het is mijn taak niet om de ijdelheid van inbeeldingen te verhandelen, dat is reeds door velen gedaan. Ik geef slechts deze waarschuwing in het algemeen aan degenen die de minste gedachte of het geringste oogmerk hebben om tot Christus te komen en deelgenoten van Hem gemaakt te worden, dat zij daarin hun vertrouwen niet zetten, noch zich daarop verlaten, want op die manier zullen zij hun zielen voor een eeuwigheid bedriegen. Dit was een groot gedeelte van de voorbereidende dienst van Johannes de Doper, Matth. 3:9: *'En meent niet bij uzelfen te zeggen: Wij hebben Abraham tot een vader.'* Dit was hun groot en veelomvattend voorrecht met als inhoud al de uitwendige kerk- en verbondsvoordelen. Daarin rustten zij en stelden het vertrouwen erop tot hun verderf. In bovenstaande tekst beoogt hij hen aan dit bedrog te ontdekken.

3. Beschouwt eens recht wat het is te leven en te sterven zonder een belang in Christus en een aandeel in Hem te hebben. Waar- dit niet in het gemoed is vastgesteld, noch de gedachten eraan voortdurend de overhand hebben, is het niet mogelijk één stap te doen in de weg naar Hem.

Tenzij we grondig overtuigd zijn dat we buiten Hem in een staat van afval van God staan, onder de vloek, hatelijk tot eeuwige toorn, als enige van Gods ergste vijanden, zullen we nooit naar Hem voor behoud op een rechte wijze vluchten. *'Die gezond zijn, hebben de medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn.'* Christus kwam niet om rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering te roepen en de beoogde overtuiging is het voornaamste einde van de bediening der wet. De ellenden van deze staat zijn het onderwerp geweest van ontelbare preken en verhandelingen; maar in dat alles is het droevig, dat weinigen ter harte nemen dat dit hen aangaat of het op zichzelf toepassen. Al zeggen wij het de mensen duizend maal, toch slaan zij geen acht daarop, of geloven het niet, of zien erop als iets dat behoort tot de manier en gedragslijn in de preek, waarin zij geen belang hebben. Het schijnt dat de predikers dit moeten zeggen en zij die er lust toe hebben mogen het geloven. Het is iets zeldzaams als iemand tot zichzelf keert met de vraag: 'Is het zodanig met mij gesteld?' En als we nu, tezamen met deze waarschuwing, dezelfde mensen weer zeggen dat zolang zij geen belang in Christus hebben, Hem niet ingelijfd zijn door het geloof, dat zij vergeefs lopen, dat al het werk dat zij van de godsdienst maken verloren arbeid is, dat al hun plichten weggeworpen worden, dat zij onder het onbehagen en de vloek Gods zijn, dat hun einde is eeuwige verwoesting - hetgeen allemaal ontwijfelbaar waar is - toch zullen zij alles langs zich heen laten gaan, zonder enige verdergaande overweging.

Maar hier moet ik dit op het hart drukken van al mijn hoorders: tenzij er een gehele overtuiging in hen zij van de ongelukkige, droevige toestand van iedere ziel, die nog geen deelgenoot van Christus gemaakt is, welke deugden, belijdenis, godsdienst en uitwendige hoedanigheden zij ook mogen hebben, alles wat ik hen verder heb toe te voegen zal niets uitwerken. Bedenkt dan, dat dit recht te beschouwen voor u, in uw staat, van de grootste aangelegenheid in deze wereld is en wees niet bevreesd een volkomen en diepgaand gevoel ervan in uw hart te hebben, want als gij er werkelijk van verlost zijt, is het voor u niets anders dan een zaak van eeuwige prijs en dankzegging. En als gij er niet van verlost zijt, dan is het ten hoogste noodzakelijk dat uw gemoed een rechte bevattning daarvan heeft.

Het werk van deze overtuiging is het eerste uitwerksel van de ware Godsdienst; het grote misbruik van de Godsdienst in de wereld is, dat een voorgeven ervan de harten der mensen bedriegt zodat zij dit niet als noodzakelijk zien; want van deze of die religie te

zijn, van deze of die richting in de religie te zijn wordt verondersteld genoegzaam te zijn om de eeuwige staat van de mens veilig te doen zijn, alhoewel ze nog nooit overtuigd zijn van hun verloren staat van nature.

4. Beschouwt hierop de oneindige nederdaling en liefde van Christus in Zijn uitnodigingen en het roepen van u om tot Hem te komen om leven, verlossing, barmhartigheid, genade, vrede en eeuwige zaligheid.

Een menigte van zulke uitnodigingen en roepingen wordt in de schriftuur vermeld, en zij zijn allen gepaard met die gezegende moedgevingen, welke de Goddelijke wijsheid het best weet geschikt te zijn voor verloren, overtuigde zondaren in hun huidige staat en toestand. Het zou een gezegende beschouwing zijn, stil te staan om te bezien de oneindige nederdaling, genade en liefde van Christus in Zijn uitnodigen van zondaren tot Hem te komen om zalig te worden -van dat samengaan van wijsheid en overredende genade die daarin is - van die kracht en krachtdadigheid in de pleitredenen en argumenten die er veelal mee gepaard gaan, zoals zij in de schriftuur vermeld worden. Maar dat behoort niet tot mijn huidig oogmerk. Ik zal dit alleen zeggen, dat in de bekendmaking en verkondiging ervan Jezus Christus nog zondaren staat te roepen, uit te nodigen en te bemoedigen om tot Hem te komen.

Dit is iets van het woord dat Hij nu tot u spreekt: *'Waarom wilt gij sterven? Waarom wilt gij verloren gaan? Waarom wilt gij geen medelijden hebben met uw eigen zielen? Kan uw hart het verduren, kunnen uw handen sterk zijn in de dag van toorn die nadert? Nog slechts een korte tijd en dan zal al uw hoop, uw bevrijding van tegenwoordige nood, dan zullen alle inbeeldingen u verzaken en u eeuwig ongelukkig laten. Ziet op Mij, en wordt zalig - komt tot Mij, en Ik zal u bevrijden van alle zonden, droefheid, vrezen, lasten en rust geven voor uw ziel. Komt, Ik smeed u - laat al uw uitstel, al het verschuiven van dag tot dag eens varen - scheidt Mij niet meer af - de eeuwigheid ligt aan de deur. Werpt uit alle vervloekte, uzelf bedriegende voorbehouden, hebt niet zo'n grote haat tegen Mij door liever verloren te gaan, dan de verlossing van Mij te ontvangen.'*

Deze en dergelijke zaken verklaart, verkondigt de Heere Christus voortdurend. Hij voert redenen aan en zet dit dringend verzoek voor de zielen van zondaren; zoals het ten volle verklaard wordt in Spr. 1 : 20 - 33. Hij doet het in het prediken van het woord, alsof hij bij u aanwezig is, onder u staat en persoonlijk tot ieder van u spreekt. Maar omdat dit niet past bij de staat der heerlijkheid, waarin Hij nu verkeert, heeft Hij de bedienaren van het Evangelie aangesteld om voor u te verschijnen en met u te handelen in Zijn plaats, erkennende de uitnodigingen als Zijn, die u gedaan worden in Zijn naam, 2 Cor. 5:19, 20. *Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende, hun zonden hun niet toerekenende; en heeft get woord der verzoening in ons gelegd. Zo zijn wij dan gezanten van Christus wege, laat u met God verzoenen.* Beschouwt daarom Zijn oneindige nederdaling, genade en liefde hierin. Waarom al dit aan u besteed? Heeft Hij u nodig? Heeft u die verdiend uit Zijn handen? Hebt u Hem eerst liefgehad? Kan Hij niet tevreden en gelukzalig zijn zonder u? Heeft Hij een oogmerk met u, dat Hij zo ernstig is in Zijn roepen van u tot Hem? Ach, het is niets dan overvloeiende barmhartigheid, medelijden en genade die Hem beweegt en hierin leidt. Hier ligt de ingang van ontelbare zielen in een dood en veroordeling oneindig veel zwaarder dan die vervat is in de vloek van de wet, 2 Kor. 2:15, 16. *Want wij zijn Gode een goede reuk van Christus, in degenen, die zalig worden, en in degenen die verloren gaan; Dezen wel een reuk des doods ten dode; maar genen een reuk des levens ten leven. En wie is tot deze dingen bekwaam? In het minachten van deze oneindige nederdaling van Christus in Zijn heilige uitnodiging van*

zondaren tot Hem ligt de angel en het vergif van het ongeloof, hetwelk de zielen van de mensen onvermijdelijk overgeeft aan een eeuwig verderf. En wie zal eens mededogen hebben in alle eeuwigheid met hen die daaraan schuldig staan?

5. Ja maar, als gij naar Hem zou beginnen te zien op Zijn uitnodiging, met het besluit om tot Hem te komen, misschien zijt gij dan grotelijks bevreesd dat wanneer de proef genomen wordt, Hij u niet zal willen ontvangen, want geen hart kan bevatten, geen tong kan uitdrukken wat voor een ellendig, slecht en uitdagend zondaar gij geweest zijt.

Dat de Heere Christus zulken als wij zijn wil ontvangen, dat kunnen wij niet hopen, of dat wij ooit van Hem aangenomen zullen worden. Ik zeg, het is zo kwalijk nog niet, wanneer mensen zo ver komen dat ze gevoelig worden van de ontmoedigen met welke zij te strijden hebben, welke moeilijkheden in hun weg liggen en wat voor tegenwerpen zich tegen hen opwerpen, want de meesten gaan verloren in een gevoelloos onverstand - zij willen niet bemerken hoe het met hen is, wat van hen vereist wordt, noch hoe het in hun laatste einde wezen zal - zij twifelen er niet aan of ze geloven alreeds, of dat ze dat zullen kunnen doen wanneer het hen behaagt. Maar wanneer enigen zo ver komen dat zij hun niet-aannemen van Christus aan eigen onwaardigheid wijten en aldus ontmoedigd zijn om tot Hem te komen, dan zijn er beweegredenen tot hun overtuiging en overreding, die door niemand dan de duivel en het ongeloof kunnen verijdeld worden. Daarom wordt nu in antwoord hierop tot uw beschouwing voorgesteld de bereidheid van Christus om iedere zondaar te ontvangen, hij zij wie of wat hij is, die maar tot Hem komt. En hiervan hebben we de hoogste blijken die de Goddelijke wijsheid en genade ons kan geven. Dit is de taal van het Evangelie, van alles wat de Heere Christus volbracht en leed, hetwelk daarin is vermeld - dit is het Goddelijk getuigenis van de *'drie die getuigen in de hemel: de Vader, het Woord en de Heilige Geest,'* en van de *'drie die getuigen op aarde: de Geest, het water en het bloed'* - allen geven een gezamenlijk getuigenis, dat de Heere Christus gereed is alle zondaren die tot Hem komen te ontvangen. Zij die dit getuigenis niet aannemen hebben God, zowel de Vader, de Zoon als de Heilige Geest, tot een leugenaar gemaakt. Wat de Heere Christus ook is in al de delen van Zijn persoon - in het voorstellen van de Vader - in Zijn ambt - in wat Hij verrichtte op aarde - in wat Hij doet in de hemel - verkondigt deze zelfde waarheid. Niets dan vervloekte hardnekkigheid in zonde en ongeloof kan een gedachte in ons gemoed werpen, dat Hij niet gewillig is om ons te ontvangen wanneer wij tot Hem gaan. Hierin moeten wij getuigenis geven tegen het ongeloof van allen waaraan het evangelie gepredikt wordt en die niet tot Hem komen. Het ongeloof hierin werkzaam zijnde, houdt in een verachten van de wijsheid van God, een verloochening van Zijn waarheid en getrouwheid, een verdachtmaking van Christus oprechtheid in Zijn uitnodigingen, makende Hem tot een leugenaar; zij eindigt bij een uitdrukkelijke haat tegen Zijn persoon en ambt en tegen de wijsheid van God in Hem. Hier zit gij dan opgesloten en kunt hieruit geen steun trekken voor uw ongeloof.

6. Merkt op dat Hij even machtig is om ons zalig te maken als Hij gereed en gewillig is om ons te ontvangen. De getuigenissen die Hij ons gegeven heeft van Zijn goedheid en liefde geven een onbedwingbare macht te kennen en niemand durft Zijn macht in twijfel te trekken of te ontkennen op een directe wijze.

In het algemeen wordt dit door ieder voor waar aangenomen dat Christus macht heeft om ons te zaligen als Hij wil; ja, wie zal Zijn macht om ons zalig te maken betwisten, alhoewel wij in de zonde en het ongeloof blijven voortleven? En velen verwachten dat Hij het zal doen, omdat zij geloven dat Hij daartoe machtig is als Hij wil. Maar

werkelijk Christus kan het niet, Hij heeft zodanige macht niet: Hij kan geen ongelovige, onboetvaardige zondaren zalig maken, want dit kan Hij niet doen zonder Zichzelf te verloochenen, tegen Zijn woord te handelen en Zijn eigen heerlijkheid teniet te doen. Laat niemand zichzelf behagen met zulke ijdele inbeeldingen. Christus heeft de macht om zalig te maken al diegenen, en slechts die, die door Hem tot God gaan. Zolang gij in zonde en ongeloof blijft leven, kan Christus Zelf u niet zalig maken. Maar wanneer het eens nader onderzocht wordt dan zijn sommigen geneigd te denken, dat hoewel zij niet willen besluiten dat Christus hen niet kan zalig maken, toch maken ze op verscheidene gronden de slotsom dat zij niet door Hem gezaligd kunnen warden. Wij geven daarom in onze vermaning om tot Hem te komen ook hiervan getuigenis - namelijk dat Zijn macht om te zaligen degenen die aan Zijn roeping gevolg geven is soeverein, onbedwingbaar, almachtig - dat niets in de weg kan staan. Alle dingen in de hemel en op aarde zijn Hem toebetrouwd - *Hem is alle macht gegeven* - en Hij zal die gebruiken tot dit einde - namelijk de zekere zaligheid van allen die zich tot Hem begeven.

7. Beschouwt eens aandachtig hoe God aan u voorgesteld is en al de heilige eigenschappen van Zijn natuur in Hem.

Niets kan ons mogelijk meer bemoedigen om tot Hem te gaan; want wij hebben getoond dat God, die oneindig wijs en heerlijk is, een oogmerk gehad heeft om al de heilige eigenschappen van Zijn natuur - Zijn barmhartigheid, liefde, genade, goedheid, gerechtigheid, wijsheid en kracht - uit te oefenen in Hem, in en tot zaligheid van degenen die geloven. Daarom, wie door het geloof tot Christus komt op deze voorstelling van Gods heerlijkheid in Hem, die geeft en schrijft God toe al die heerlijkheid en eer, die Hij beoogt van Zijn schepselen te ontvangen en we kunnen Hem nergens meer of op gelijke wijze mee behagen. Iedere arme ziel die door het geloof tot Christus komt, geeft aan God al de heerlijkheid die Hij bedoelt te vertonen en waarin Hij verheerlijkt wil worden - en wat kunnen wij meer? God ontvangt meer eer door het in het geloof tot Christus komen, dan in het onderhouden van de gehele wet, aangezien Hij de heilige eigenschappen van Zijn natuur in de weg van zaligheid door Christus meer schitterend vertoond heeft, dan in het geven van de wet. Er is daarom niemand die, onder de uitnodigingen van het evangelie, weigert tot Christus te komen en zich met Hem te verenigen door het geloof of heimelijk haat hij God, de macht van duisternis, blindheid en ongeloof; hij heeft een afkeer van al Zijn wegen, hij wil niet dat Zijn heerlijkheid verhoogd en ten toon gespreid wordt, verkiezende liever in vijandschap tegen Hem te sterven dan Hem eer te geven. Bedriegt uzelf niet; het is geen onverschillige zaak of gij naar Christus wilt komen op Zijn uitnodigingen of niet - een zaak die u van de ene tijd naar de andere kunt uitstellen. Uw nu weigeren is de hoogste daad van vijandschap tegen God, waartoe uw natuur in staat is.

8. Beschouwt dat, door naar Christus te gaan, gij een belang zult hebben in al die heerlijkheid, die wij aan u voorgesteld hebben: want Christus zal de uwe zijn en dat met een nauwer band dan die gij hebt met uw eigen vrouw en kinderen en zo zal al Zijn heerlijkheid ook de uwe zijn.

Iedereen is geneigd belang te hechten aan de goede dingen van hun verwanten - hun gunst, rijkdommen, schoonheid en macht - want zij oordelen dat zij daar een belang in hebben vanwege hun betrekking tot die verwanten. Christus is nader aan de gelovigen, dan enige natuurlijke verwantschap tussen mensen kan zijn; zij hebben daarom een belang in al Zijn heerlijkheid. En is dit een geringe zaak in uw ogen, dat Christus de uwe en al Zijn heerlijkheid de uwe zal zijn en gij er het voordeel van zult hebben tot uw eeuwige gelukzaligheid? Gaat het u niet aan vreemdelingen te blijven van en geen

belang te hebben in al deze heerlijkheid? Gelaten te worden om uw deel in deze wereld te hebben, in lusten, zonden en plezieren en enige vergankelijke kleinigheden, met een eeuwig verderf op het eind en dat terwijl zulke duurzaamheden, zulke rijkdommen van eer u worden aangeboden?

Ten laatste. Bemerkt de verschrikkelijke ondankbaarheid die er is in een verwaarlozen of weigeren om tot Christus te komen op Zijn uitnodiging, met het droevige, eeuwige verderf dat daarop volgt. *'Hoe zullen wij ontvlieden, indien wij op zo'n grote zaligheid geen acht geven?'* Onboetvaardige ongelovigen onder de prediking van het evangelie zijn de slechtste en meest ondankbare wezens van Gods hele schepping. De duivelen zelf, zo goddeloos als zij zijn, staan niet schuldig aan deze zonde, want Christus is hen nooit aangeboden - zij hebben nooit een aanbieding tot zaligheid op geloof en bekering gehad. Het ongeloof is een bijzonder grote zonde en het zal de ellende van degenen die eraan schuldig zijn, eeuwiglijk bijzonder verzwaren. *'Hoort dit gij verachters, verwondert u en verdwijn.'* De zonde van de duivel is in boosheid en tegenstand tegen een kennis, die boven de natuur van de mens is in deze wereld. De mens moet daarom enigerwijze erger dan de duivel zondigen, of God zou hen hun eeuwig deel met de duivel en zijn engelen niet geven - dit is de natuur van het ongeloof.

Sommigen zullen mogelijk zeggen: 'Wat zullen wij dan doen? Waar zullen wij ons op toelleggen? Wat wordt er van ons vereist?'

1. Volgt de raad van de apostel, Heb. 3:7, 8, 13. *'Heden, indien gij Zijn stemme hoort, zo verhardt uw harte niet, gelijk het geschied is in de verbittering, ten dage van de verzoeking in de woestijn.'* *'Maar vermaant elkander te allen dage, zolang als het heden genaamd wordt, opdat niet iemand van u verhard worde door de verleiding der zonde.'*

Deze dag, zelfs deze, is voor u in het aanbod van genade de aangename tijd - dit is de dag der zaligheid. Anderen hebben deze dag zowel als u gehad en hebben deze gelegenheid voorbij laten gaan; neemt u in acht opdat het u niet alzo verga. Nu indien iemand zou schrijven of bijzonderlijk in gedachtenis houden, dat 'deze dag aan mijn ziel een aanbod van Christus en de zaligheid in Hem gedaan is - van nu af aan wil ik besluiten om mijzelf aan Hem te geven' en als u uw besluiten neemt, belast dan uw geweten met waartoe gij u verbonden hebt en prent uzelf wel in dat indien u daarvan afkeert, dat het dan een teken is dat gij ten verderve gaat.

2. Bemerkt dat het hoog tijd voor u is om van de godsdienst werk te malen. Stel het niet altijd uit, laat het geen vraag voor u zijn of u de zaligheid wilt of niet.

Voor een besluit dienaangaande is dit een goede tijd en gelegenheid, welks gelijke u waarschijnlijk in deze wereld niet weer zult hebben. Enige dingen, nee, vele zaken kunnen u tussen deze en de volgende gelegenheid overkomen, die u achterwaarts zullen drijven en uw ingang in het koninkrijk der hemelen moeilijker doen zijn, dan het ooit geweest is. Het leven dat gij leeft in die onzekerheid: hoe het u zal gaan in de eeuwigheid, is het ellendigste leven in de wereld. Zij, die de 'kwade dag ver weg stellen' en leven in het opvolgen van lusten en vermakelijkheden, hebben iets dat hen voor het tegenwoordige voldoening geeft en zij zeggen niet: *'Het is buiten hoop'* want *'zij hebben het leven hunner hand gevonden'*, Jes. 57:10, maar u hebt niets om u voortdurend te verkwikken en ook uw laatste einde zal niet beter zijn dan het einde van anderen, indien u sterft zonder een belang in Christus te hebben. Komt daarom eindelijk tot een beslist

voornemen, hoe u in deze zaak wilt handelen. Christus heeft lang op u gewacht en wie weet hoe gauw Hij zich kan terugtrekken om nooit meer naar u om te zien?

Ter gelegenheid van de voorgaande verhandeling van de heerlijkheid van Christus, heb ik het nodig geacht deze korte vermaning tot het geloof in Hem eraan toe te voegen, opdat het geschikt zij voor de geringste zondaar, die zijn staat ten opzichte van zijn eeuwig welvaren kan bezien en daaromtrent bezig zijn. Maar ik wil toch nog iets verder gaan; om deze vermaning kracht bij te zetten zal het nodig zijn enige van die algemene en kennelijke uitvluchten, waartoe overtuigde zondaren zich gewoonlijk begeven om een terstond gevolg geven aan Christus uitnodigingen om tot Hem te komen, uit te stellen; want hoewel dat wat zondaars afhoudt van het komen tot Christus op Zijn roeping alleen het ongeloof is, werkende in de duisternis van hun verstand en de weerspanning van hun wil, toch bedekt het zich met verschillende voorwendsels, opdat het niet in haar eigen wangestalte mag gezien worden. Want geen zonde waaraan men in deze wereld schuldig kan staan, is zo gruwelijk van aard, heeft zo'n verschrikkelijk voorkomen als dit ongeloof, wanneer slechts een helder gezicht daarvan bij evangelisch licht bekomen wordt. Daarom stelt het met behulp van de satan andere verontschuldigungen en voorgevingen aan het gemoed van zondaren voor, waarop zij zichzelf steunen in een weigering om tot Christus te komen, 2 Cor. 4:4. *In dewelke de god dezer eeuw de zinnen verblind heeft, namelijk der ongelovigen, opdat hen niet bestrale de verlichting van het Evangelie der heerlijkheid van Christus, Die het Beeld Gods is.* Iets anders zal het zijn, maar geen ongeloof, dat ontkennen zij allen. Ik zal daarom in dit geval van enkele van die uitvluchten spreken die klaarblijkelijk zijn en die in het evangelie zelf verklaard worden.

Ten eerste. Sommigen vragen bij zulke vermaningen: 'Wat wilt u dat wij doen zullen? We horen het gepredikte woord, we geloven het zo goed als we kunnen, wij doen vele dingen gewillig en zijn naarstig in het ons onthouden van vele kwaden: wat wordt er meer van ons vereist?' Dit is de taal des harten van de meesten waarmee we in dit geval te doen hebben. Ik antwoord daarop:

1. Degenen, die iets in de wegen Gods doen, maar niet alles wat hun plicht is en aldus niets doen op de rechte wijze, maken gewoonlijk tegenwerpingen omtrent de eis om meer te doen dan zij doen. Aldus twist het volk met God zelf, Mal. 1:6; 3:8, 13. Zo ook degenen in het evangelie die dachten hun plicht gedaan te hebben en die gedrongen werden tot het geloof door Christus Jezus, die vragen Hem daarop met enige verontwaardiging: *'Wat zullen wij doen, opdat wij de werken Gods mogen werken?'* Joh. 6:28. Als dat wat wij doen niet genoeg is, wat vereist U dan nog meer van ons? Dit was ook het geval bij de jongeling, Matth. 19:20, *'Wat ontbreekt mij nog?'* Wacht u derhalve van teveel vertrouwen in uw staat te stellen, opdat bij u niet toch dat ene ding ontbreekt, het missen waarvan uw eeuwig verderf zou kunnen blijken te zijn.
2. De dingen die gij hebt en die wij boven vermeld hebben, met alle zaken van dezelfde aard, die we zouden kunnen vermenigvuldigen, kunnen er zijn zonder dat er één vonk van zaligmakend geloof is. Simon Magus hoorde het woord en geloofde zo goed als hij kon -Herodes hoorde het en deed vele dingen met vermaak - en alle soorten van hypocrieten verrichten in hun overtuigingen vele plichten en keren zich van vele zonden af; dus wat dat betreft kunt u, niettegenstaande deze pleitreden, eeuwig verloren gaan.
3. Waar deze zaken oprecht zijn, daar behoren ze tot de oefening van het geloof. In zeker opzicht kunnen zij er zijn zonder het geloof, maar het geloof kan er niet zijn

zonder die. Maar er is een fundamentele daad des geloofs, waardoor wij met Christus verenigd worden en waardoor we Hem ontvangen; deze daad gaat in de orde der natuur vooraf aan haar uitwerkingen in alle andere plichten en gevallen - dit is het leggen van het fundament, het andere behoort tot het bouwen. Hiertoe wordt gij geroepen om dit zeker te stellen; en gij kunt het weten uit deze twee eigenschappen:

- a. het is bijzonder. Zo zegt onze Zaligmaker tot de Joden: *'Dit is het werk Gods, dat gij gelooft in Hem dien Hij gezonden heeft.'* De daad, het werk of de plicht des geloofs, in het ontvangen van Christus, is een bijzonder werk, waarin de ziel God op een bijzondere wijze gehoorzaamt; het is niet te rekenen onder zulke algemene plichten als die genoemd zijn, maar de ziel moet uitvinden, waarin het bijzonderlijk Christus heeft aangenomen op Gods bevel.
- b. het gaat gepaard met een gehele, geestelijke verandering in de ziel, en alle delen deszelfs. 2 Cor. 5:17, *'Indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel: het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles nieuw geworden.'* Daarom, tenzij u liever verkiest uw ziel te bedriegen en te bederven, onderzoekt of u werkelijk Christus in zo'n bijzondere, vernieuwende daad des geloofs hebt aangenomen. Laten zulke voorwendsels u niet weerhouden van een gevolg geven aan het woord van vermaning aan u voorgesteld. Maar,

Ten tweede. Enigen zullen zeggen, dat zij niet weten hoe in deze zaak te werk te gaan. Zij kunnen er geen wijs uit worden; zij hebben getracht om tot dit geloof te komen, maar het mislukt steeds wat zij beogen; zij gaan voort en breken af, maar kunnen geen vordering maken, kunnen geen voldoening vinden. Daarom denken zij, dat de beste handelwijze is, de zaken in het algemeen maar op hun beloop te laten, zonder zichzelf verder moeite te geven omtrent enige bijzondere daad des geloofs in het ontvangen van Christus. Dit is de taal van des mensen hart, hoewel zij dat niet uitspreken: een andere beschutting voor het ongeloof - en zij handelen dienovereenkomstig. Zij hebben een heimelijke wanhoop, die hen ervan weerhoudt om een werkelijk aannemen van Christus op het aanbod van het evangelie te betrachten. Het volgende kan aan deze ongestalte van het gemoed voorgesteld worden:

Gedenkt, dat de discipelen, toen ze aan het vissen waren, de hele nacht over gearbeid hadden en niets gevangen, Lukas 5:4, 5. Op de komst van Christus tot hen, zegt Hij hen de netten nogmaals uit te werpen. Petrus verschoont zich met dat zij reeds de gehele nacht voor niets gearbeid hadden; op het gebiedend woord van Christus echter, wierp hij het net weer uit en ving een verbazende menigte vissen, vers 6-9. Bent u vermoeid door teleurstellingen in uw trachten en voornemens? Werp toch uw net nogmaals uit, op het bevel van Christus - onderneemt het nogmaals om op Zijn roeping en nodiging tot Hem te gaan; wie weet wat voor succes Hij u moge geven.

Bemerkt, dat niet het mislukken van deze en die poging om tot Christus te komen uw verderf zal zijn, maar het opgeven van uw betrachtingen.

De Kanaänese vrouw, in haar luide uitroep tot Christus om ontferming, Matth. 15:22, had vele afwijzingen. Allereerst staat er, dat Hij haar niet één woord antwoordde; dan wensen Zijn discipelen dat Hij haar wegzendt, opdat zij Hem niet meer lastig valt. Daarop geeft Hij haar een reden waarom Hij kon nalaten acht op haar te geven en haar rechtvaardig voorbijgaan: zij was geen Israëlitische, waartoe Hij was gezonden - toch geeft ze het niet op, maar in Zijn tegenwoordigheid zich dringende, roept ze uit om ontferming, vers 25. Daartoe gekomen zijnde om haar geloof tot het uiterste te beproeven en openbaar te maken wat Zijn bedoeling was vanaf het begin, rekent Hij

haar onder de honden; het was niet betamelijk aan de honden het brood der kinderen te geven. Had zij het tenslotte opgegeven op deze strenge berisping, dan had zij nooit ontferming gehad; maar door in haar verzoek te volharden, ontving zij tenslotte haar wens, vers 27, 28. Gij kunt gebeden, geroepen, voornemens en geloften gedaan hebben, maar alles tevergeefs naar u denkt; de zonde is overal door heen gebroken. Als u het echter niet opgeeft dan zult u uiteindelijk de overhand hebben; u weet niet op welke tijd God met Zijn genade bij u komen zal en Christus Zijn liefde aan u zal bekend maken als aan de arme vrouw, na vele berispingen. Het kan zijn dat Hij het deze dag reeds doen zal, en indien niet, mogelijk op een andere: wanhoopt niet. Neemt dat woord van Christus zelf tot uw bemoediging, Spr. 8:34, *'Welgelukzalig is de mens die naar mij hoort, dagelijks wakende aan mijn poorten, waarnemende de posten mijner deuren.'* Als u naar Hem hoort en op Hem wacht, alhoewel u nu nog geen toegang hebt, maar gehouden wordt aan de poorten en posten der deuren, toch is er een gezegende uitkomst aanstaande.

De regel voor dit geval is: Hoséa 6:3 *'Dan zullen wij kennen als wij vervolgen te kennen.'* Bent u in de weg om Christus te kennen in het gebruik van de middelen, het gehoor van het woord en een oprecht betrachten van de heilige plichten? Alhoewel u nu nog geen blijken hebt, dat u Hem ontvangen en aangenomen hebt, weet dat niets u verderven kan dan het opgeven van de weg waarin u zijt. Want dan zult u kennen, als u vervolgt de Heere te kennen. Velen kunnen u hun ondervinding vertellen; waren zij ontmoedigd geworden door huidige overstelpende moeilijkheden die ontstonden uit teleurstellingen, het breken van geloften, het steeds weerkeren tot dwaasheid, dan zou een geheel verderf hun deel geworden zijn, terwijl ze nu rust en vrede genieten aan de boezem van Christus. Op een verwondering verloor Christus plotseling vele discipelen en zij gaven hun ziel aan de verlorenheid prijs, Joh. 6:66, *'Zij gingen terug en wandelden niet meer met Hem.'* Wacht u voor zulke ontmoedigingen.

Ten derde. Sommigen mogen al zeggen, ja feitelijk zeggen zij het ook, dat deze zaken werkelijk noodzakelijk zijn; zij moeten tot Christus komen door het geloof of anders zijn ze verloren; maar het is nu de tijd er niet voor - er zal nog wel tijd genoeg zijn om zich daartoe te zetten wanneer andere bezigheden gedaan zijn. Voor tegenwoordig hebben zij geen tijd om te beginnen of door te gaan met deze plicht, waarom zij in hun huidige staat voor een tijd willen blijven, horende en vele dingen doende, en wanneer de tijd ervoor geschikt is, zullen zij zich ook op deze plicht toeleggen.

Dit is een onbedrieglijk bewijs van die dwaasheid die onze natuur is deelachtig geworden door de zonde; een verdorvenheid, die de apostel plaatst onder de hoofdkwaden van de verdorven natuur, Titus 3:1-3. Kan er een groter dwaasheid en onverstand voor de mens zijn, dan het één uur uitstellen van het acht geven op de eeuwige staat van hun ziel, terwijl ze geheel onzeker zijn of ze dat uur zullen overleven of niet? - Huidige nietigheden te verkiesen boven de zegen of ellende van een staat waaraan geen einde komt? Voor degenen die nooit van deze dingen gehoord hebben, die nooit enige overtuiging van zonde en oordeel gehad hebben, om dan de kwade dag ver weg te stellen is niet iets dat te verwonderen valt. Maar voor u aan wie Christus verkondigd wordt, die een noodzakelijkheid van tot Hem te komen belijdt, is het van dag tot dag uitstellen op zulke onbeduidende voorwendsels een verbazend grote dwaasheid.

Mag u niet aangesproken worden in de taal van Gods wijsheid? Spreuken 6:9-11. Gij komt om het woord te horen, en wanneer gij er vandaan gaat dan is de taal van uw hart: *'Een weinig slapens, een weinig sluimerens, een weinig handvouwens, al*

nederliggende'. Wij zullen voor een kleine tijd alsnog in onze huidige staat blijven en daarna zullen we ons opwekken tot de plicht. Met deze bedriegerij gaan iedere dag velen verloren. Dit is een donkere schaduw, waarin het vervloekte ongeloof verborgen zit.

Bemerkt, dat dit het grootste middel is waar de satan gebruik van maakt tot het verderf van de zielen van hen die het woord horen prediken. Bij andere mensen heeft Hij andere kunstgrepen, Wegen en methoden van behandeling - zoals zinnelijke en wereldse lusten - maar wat betreft dezulken, die door hun overtuiging de prediking van het woord gedurig bijwonen, is dit zijn grote en bijna enige middel tot hun verderf: Het is niet noodzakelijk zich in deze te haasten - een andere tijd is hiervoor geschikter - u zult het zeker bereiken voor uw dood, deze dag en dit uur zijn er echter hoogst ongeschikt voor - u hebt nog andere zaken te verrichten - u kunt uw huidige gesteldheid niet verlaten - u kunt het woord weer horen bij de volgende gelegenheid. Weet voorzeker, als uw gemoed aangezet wordt om het tot Christus komen uit te stellen door zulke ingevingen, dat u onder de macht van de satan bent en het ziet er naar uit dat u door hem vastgehouden wordt tot verwoesting.

Dit is de kwalijkste en gevaarlijkste staat en gemoedstoestand, waar u onder zijn kunt. Als u geleerd hebt God, Christus en het Woord voor het heden uit te stellen en wanneer u toch uzelf hiermee ontlast, dat u niet van plan zijt om, zoals anderen, hen altijd te verwerpen maar eenmaal naar hun geroep zult luisteren, dan zijt u verzekerd en versterkt tegen alle overtuigingen en overredingen, alle vrees - één antwoord zal dan steeds gegeven kunnen worden - binnen korte tijd zult u alles doen wat van u verlangd wordt. Dit verderft de zielen van velen elke dag. Het is gemakkelijker met een openbare losbol te handelen, dan met zo'n beuzelende belover, Jesaja 5:7, 10.

Gedenkt dat de schrift u tot deze uwe dag bepaalt, zonder de minste wenk dat u een andere dag of een ander aanbod van genade en barmhartigheid op een ander tijdstip zult hebben, 2 Kor. 6:2, Heb. 3:7, 13:12, 15. Ziet toe dat u niet verachtert van de genade Gods, het te moeten missen door uw gelegenheid voorbij te laten gaan. Koopt de tijd uit, of u bent voor eeuwig verloren.

En wat betreft het voorgeven van uw bezigheden en zaken, er is een goede weg om deze list van de satan in dit voorwendsel te verijdelen - namelijk door in al uw bezigheden gedachten van Christus te mengen en de vernieuwing van uw voornemens om of te komen of Hem aan te kleven. Laat niets het ten enenmale uit uw gedachten werpen, maakt u ermee vertrouwd en het zal satan uit die sterkte verdrijven, Spreuken 7:4. *Zeg tot de wijsheid: Gij zijt mijn zuster; en heet het verstand uw bloedvriend.* Schudt u echter uit dit stof of de verwoesting ligt aan de deur.

Ten vierde. Het is de taal des harten van sommigen, dat als zij gevolg geven aan deze vermaning en deze plicht ernstig betrachten, dan moeten zij al hun lusten en plezieren opgeven en laten varen; ja veel van hun omgang en gezelschap waarin zij zoveel tegenwoordige voldoening vinden dat zij niet weten hoe daarvan te scheiden. Als zij hun oude wegen, tenminste enige daarvan, mochten behouden, dan zou het een andere zaak zijn; maar dit algeheel afstand doen van alles is erg zwaar.

Antwoord: De Jezuïeten, in het prediken en afschilderen van Christus onder enige Indiërs, verzwegen voor hen Zijn kruis en lijden en spraken slechts met hen over Zijn huidige heerlijkheid en macht. Naar hun voorgeven was dit een handelwijze om deze In-

diërs voor het geloof in Christus te winnen, van hen verbergende dat wat hen zou kunnen afschrikken en zij predikten aldus aan hen een valse Christus, één van hun eigen ontwerpen. Wij durven zulks niet te doen, voor een gehele wereld niet, wij kunnen hier geen minzaamheid, geen inschikkelijkheid betrachten, geen akkoord aangaan ten aanzien van enige zonde of lust. Wij hebben geen last dat verzoek van Lot toe te staan. *'Is zij niet klein? Laat het behouden worden.'* of tevreden te zijn met Naãmans voorwaarden: *'De Heere vergeve toch uw knecht in deze zaak, in al het andere zal ik mij aan Zijn gebod houden.'*

Waarom we hier beslist ten opzichte van u moeten zijn, wat de uitkomst ook moge zijn; als u daardoor ervan afgeschrikt wordt, dan ligt de schuld niet bij ons. Vervloekt zij de man die u aanmoedigt om tot Christus te komen met de hoop om wat voor zonde ook aan de hand te kunnen houden. Ik spreek dit niet alsof u op één ogenblik alle zonden volstrekt en volkomen kon verlaten, zowel in de wortel als in de takken; maar u hebt het slechts in uw hart en voornemen te doen, uzelf verbindende tot een algemene doding van alle zonden, zoals u door genade van boven in staat gesteld zult worden; maar uw keuze moet volstrekt zijn, zonder terughoudingen wat liefde, belang en oogmerk betreft: God of de wereld, Christus of Belial, heiligheid of zonde; er is geen midden, er zijn geen voorwaarden tot samenstemming, 2 Kor. 6:15-18.

Betreffende wat u voorwendt van uw plezieren, de waarheid is dat u nog nooit enig recht vermaak gehad hebt, noch weet wat het is. Hoe gemakkelijk zou het zijn de dwaasheid, ijdelheid, bitterheid en het vergif aan te tonen van die dingen die u acht uw vermaak te zijn. Hier alleen - namelijk in Christus en een deelhebben aan Hem - is waar vermaak en duurzame rijkdom te verkrijgen; vermaak van dezelfde aard en zodanig als vermakelijke stromen die vloeien in de oceaan van eeuwig vermaak in de hemel. Enkele ogenblikken van deze vreugde zijn te verkiezen boven het langste verblijf in de vervloekte plezieren van deze wereld, Spr. 3:13-18.

Ten vijfde. Het zal gezegd worden door sommigen dat ze niet zien dat degenen die zich voor gelovigen uitgeven zoveel beter zijn dan zij; 'vanwaar de noodzaak om bij ons zo ernstig op zo grote verandering aan te dringen? wij weten niet, waarom wij niet reeds voor gelovigen zouden gehouden worden, zowel als zij'. Ik zal in weinige woorden, zo goed als ik kan, dit struikelblok uit de weg ruimen, alhoewel ik belijd dat het in deze tijden zwaar en lastig is. Ik antwoord:

- I. Onder degenen die belijden gelovigen te zijn, zijn vele valse, bedorven hypocrieten, en het is geen wonder dat zij bij verschillende gelegenheden het struikelblok van hun ongerechtigheden voor de voeten van anderen leggen; maar zij zullen hun eigen last en oordeel dragen.
- II. Het wordt toegestemd, en het moet betreurd worden, dat enigen waarvan we reden hebben om die als ware gelovigen aan te merken, toch door hun ongedode hoogmoed of begeerlijkheid of onachtzaamheid in hun woorden, ijdele kleding en wereldgelijkvormigheid of het de eerste willen zijn, rechtvaardige oorzaak van aanstoot geven. We belijden dat de Heere hierdoor wordt mishaaagd, Christus en het evangelie onteerd, velen die zwak zijn verwond en anderen afgeschrikt worden. Maar wat u betreft, dit is uw regel niet - dit wordt u thans niet voorgesteld, maar dat woord alleen is zo, dat het u niet begeben zal.
- III. De wereld weet, noch kan een recht oordeel van een gelovige geven; en u kunt het ook niet; want het is de geestelijke mens alleen die de dingen van God onderscheidt. Hun gebreken zijn openbaar voor allen - hun genaden onzichtbaar: *des Konings dochter is verheerlijkt inwendig*. En indien u een recht oordeel van

hen kunt geven, dan zult u geen meerder bevordering begeren dan van hun gezelschap te zijn, Ps. 16:3.

Deze weinige gevallen van de voorwendsels waarmee het ongeloof haar mismaaktheid bedekt en dat verderf verbergt dat er mee vergezelschaft is, moge voldoende zijn voor ons huidig oogmerk; zij worden vermenigvuldigd in de gemoederen van mensen, doortrokken met de ingevingen van de satan op hun duisternis en dwaasheid. Een geringe mate van geestelijke wijsheid zal die sluier vaneenscheuren en het ongeloof ten toon stellen, werkzaam in vijandschap tegen Christus daaronder. Maar wat gesproken is moge voldoende zijn om aan de noodzaak van deze opwekking bij deze gelegenheid te beantwoorden.

Einde